

Arrest

nr. 170 637 van 27 juni 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 17 juni 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juni 2016.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 18/05/2016

Overdracht CGVS: 24/05/2016

Dit dossier betreft een situatie waarvoor artikel 52/2, §2 van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat bij voorrang een beslissing wordt genomen.

U werd gehoord op 30 mei 2016 van 9.35 uur tot 14.04 uur door een medewerker van het Commissariaat-generaal in het transitcentrum 'Caricole', bijgestaan door een tolk die het Servisch machtig is. Uw advocaat, meester Ruyenzi loco meester Ogumula, was hierbij aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Obrenovac en bent u Servisch staatsburger. Onder het regime van Milosevic werd uw vader dankzij zijn lidmaatschap van Milosevic' Socialistische Partij directeur van een belangrijke bouwfirm. Ook u werd in 1996 lid van de partij en bleef dit tot aan de ondergang van het regime aan het begin van de eenentwintigste eeuw. U streed eveneens aan de zijde van het Servische leger tot aan de Navobombardementen in april 1999. Na de val van Milosevic' regime begon u als voormalig partijlid van de Socialistische Partij en zoon van een voornaam partijlid ernstige problemen te krijgen met een groep maffiafiguren, die u niet allemaal kende, die tot in het staatsapparaat waren doorgedrongen en een grote invloed konden uitoefenen. Tot in 2014 werd u meermaals afgeperst – u was zakenman – en beschoten en u werd zelfs eens het slachtoffer van een bom die onderaan uw auto werd geplaatst waarbij u op miraculeuze wijze slechts licht gewond geraakte. In de loop der jaren werden tevens verschillende vrienden en kennissen van u vermoord, terwijl u veronderstelde dat u het werkelijke doelwit was. In februari 2004 werd Milutin Scepovic vermoord terwijl hij de wagen, waarin u zich ook bevond, bestuurde. Aangezien de modus operandi van deze moord gelijkaardig was aan deze van de moord op premier Djindjic, vermoedde u dan ook dat de Servische staatsveiligheid, die met maffieuze groeperingen in contact stond, een hand in de moord op Scepovic hadden. In 2009 of 2010 werd uw vriend Marko Filipovic in koelen bloede in een bomaanslag vermoord. Aangezien u vaak in contact stond met hem en aangezien hij enkele maanden daarvoor net als u beschoten was, was hij immers voor uw vijanden een doelwit geworden. Eind 2013, begin 2014 werd Velibor Dunjic vermoord – u had enkele ogenblikken daarvoor nog met hem gesproken – en korte tijd later werd u nog eens beschoten. Naar aanleiding van alle hierboven beschreven incidenten werd telkens een grondig politieonderzoek gevoerd, waarbij één keer, na een schietincident, een dader, een politieagent, kon gevat worden. Hij werd echter bij gebrek aan bewijs terug vrijgelaten. De dader van de bomaanslag was weliswaar bekend, doordat er van hem camerabeelden waren. Hij was echter naar het buitenland gevlucht, waardoor hij niet kon ingerekend worden. Uiteindelijk werd hij door de Kroatische politie gevat en gearresteerd voor feiten die hij in Kroatië had gepleegd. Ook de verdachten van de moord op Filipovic, die volgens u gelinkt waren aan een branche van de Montenegrijnse staatsveiligheid, waren voortvluchtig. Toen een vriend van u gekidnapt werd, slaagden politie en leger erin hem na drie dagen te bevrijden. Over het functioneren van de politie had u over het algemeen geen klachten. Enkele keren diende u wel tegen een disfunctionerende politieagent klacht in. Eén keer werd er door de autoriteiten tegen een disfunctionerende agent opgetreden; de andere keren wegens gebrek aan bewijs niet. Aangezien uw problemen in Servië bleven aanhouden en vooral na de moord op Dunjic, besloot u in 2014 dat de tijd rijp was om Servië definitief te verlaten. U slaagde erin in Turkije op basis van uw handelsactiviteiten een verblijfsvergunning te verkrijgen. In april 2015 vernam u dat er in Servië een juridische procedure tegen u opgestart werd en dat u actief door de autoriteiten opgespoord werd. Volgens de officiële aanklacht tegen u was u onder meer betrokken bij georganiseerde misdaad en ontweek u belastingen. U veronderstelde echter dat de enige bedoeling van deze procedure was u te liquideren, aangezien u al sinds de val van Milosevic' regime onophoudelijk het slachtoffer werd van moordpogingen. In november 2015 reisde u voor uw handelsactiviteiten naar de Schengenzone. Iets meer dan drie maanden later – u was wat nonchalant geweest in het respecteren van de termijn van drie maanden – werd u door de Antwerpse politie opgepakt en in een gesloten centrum ondergebracht. Aangezien u over een verblijfsvergunning in Turkije beschikte, overwoog u aanvankelijk niet om een asielaanvraag in te dienen, maar vroeg u aan de Belgische autoriteiten enkel om u niet naar Servië, maar naar Turkije te repatriëren. Aangezien de Turkse autoriteiten niet op uw vraag om u terug in Turkije op te nemen reageerden, besloot u een dag voor uw geplande repatriëring naar Servië, i.e. op 18 mei 2016, alsnog een asielaanvraag in te dienen. U kon immers absoluut niet naar Servië terug, omdat u er bij terugkeer in het kader van de juridische procedure tegen u onmiddellijk opgepakt en geliquideerd zou worden. Bij terugkeer naar Servië vreesde u de maffia en het door de maffia geïnfiltreerde staatsapparaat. Ter staving van uw identiteit legde u uw paspoort neer.

B. Motivering

Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken in uw administratieve dossier stel ik vast dat ik uw asielaanvraag niet in overweging kan nemen.

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op

28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 11 mei 2015 werd Servië vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonst dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. U heeft dit evenwel niet aangetoond.

Vooreerst kan er aan de juridische procedure tegen u geen enkel geloof gehecht worden. Wat deze procedure betreft, sloop er immers onder meer een ernstige tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen. Terwijl u op de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk aangaf dat er tegen u geen juridische procedures lopende waren (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 3.2), beweerde u op het Commissariaat-generaal dat er wél een juridische procedure gestart was en dat de rechtbank van Belgrado een opsporingsbevel had uitgevaardigd (CGVS, p. 10-11). Hiermee geconfronteerd, zei u dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken gelijkaardige verklaringen had afgelegd als op het Commissariaat-generaal, maar dat u misschien niet goed was begrepen (CGVS, p. 11; p. 20). Een louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen kan echter niet als een afdoende uitleg worden beschouwd voor een dergelijke zware tegenstrijdigheid, temeer daar de vrees voor deze juridische procedure tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal naar voor komt als een kernelement van uw vrees bij terugkeer naar Servië. U vreesde immers ten gevolge van het opsporingsbevel bij terugkeer naar Servië onmiddellijk opgepakt en direct erna geliquideerd te zullen worden (CGVS, p. 3; p. 19). Dat er een misverstand zou opgetreden zijn betreffende dit kernelement van uw vrees bij terugkeer naar Servië, ondanks dat, nadat u uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken had afgelegd, uw verklaringen u nogmaals werden voorgelezen waarop u de inhoud ervan voor akkoord ondertekende, is dan ook niet aannemelijk. Daarnaast bracht u betreffende deze juridische procedure niet het minste bewijs aan, hoewel er volgens u verschillende juridische documenten beschikbaar zouden zijn (CGVS, p. 11). U kreeg tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal nog een dag de tijd om juridische documenten neer te leggen. Hoewel de u toegekende termijn reeds ruimschoots werd overschreden, bracht u vooralsnog geen enkel bewijsstuk van deze juridische procedure tegen u aan. Nochtans kan van een asielzoeker redelijkerwijs verwacht worden dat hij al deze stukken aanbrengt die zijn asielrelaas enigszins ondersteunen. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u de juridische procedure die in Servië sinds april 2015 tegen u zou lopen niet aannemelijk heeft gemaakt.

Daarnaast heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u door maffiagroeperingen die in het Servische staatssysteem zijn geïnfiltreerd omwille van uw politieke profiel werd geïdoleerd.

Zo kan er allereerst geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat u lid bent geweest van Milosevic' socialistische partij. Toen er op de Dienst Vreemdelingenzaken naar uw politiek profiel (en meer bepaald uw activiteiten voor welbepaalde organisaties) en naar het verband van deze eventuele activiteiten met uw vrees bij terugkeer werd gepeild, vermeldde u noch enig lidmaatschap van welke organisatie dan ook noch een verband tussen dit lidmaatschap en uw asielrelaas (CGVS-vragenlijst, vraag 3.3). Uit uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal blijkt dan weer dat u van 1996 tot de val van Milosevic' regime lid was van zijn partij en dat dit één van de (belangrijkste) redenen was waarom u sinds de val van het regime in Servië werd geïdoleerd (CGVS, p. 3-4; p. 8-9; p. 20). Hiermee geconfronteerd, ontkende u uw eerdere verklaringen (CGVS, p. 20). Een louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen kan echter wederom niet als een afdoende uitleg in aanmerking worden genomen. Dat er aan uw politiek profiel geen geloof gehecht kan worden, blijkt tevens uit het ontbreken van enig begin van bewijs in verband met uw beweerde lidmaatschap van Milosevic' partij, hoewel hier expliciet naar gevraagd werd (CGVS, p. 12). Aangezien er aan uw bewering dat u sinds de val van het regime tot in 2014 geïdoleerd werd onder meer omdat u vroeger lid was van Milosevic' partij en aan dit motief geen geloof kan worden gehecht, komt tevens de geloofwaardigheid van de door u in deze periode ondervonden incidenten op de helling te staan.

Dat de geloofwaardigheid van de door u beweerde incidenten op de helling komt te staan, wordt bevestigd door uw houding. Hoewel u naar eigen zeggen reeds een twintigtal jaar voor uw leven vreesde (CGVS, p. 7) en hoewel u frequent reisde en er zelfs in 2013 in slaagde om voor Turkije een verblijfsvergunning (vermoedelijk geldig voor vijf jaar) te bemachtigen (CGVS, p. 2; p. 7; zie ook stempels in uw paspoort), bleef u, ondanks alle door u ondervonden incidenten, voortdurend naar Servië

terugkeren. Uit uw paspoort blijkt dat u na alle moorden in uw entourage, na alle schietincidenten die u zou hebben meegemaakt en na de bomaanslag die u zou hebben overleefd nog naar Servië terugkeerde. Hiermee geconfronteerd, zei u onder meer dat u oplette en dat u hoop had (CGVS, p. 16). Gelet op de ernst van de door u beweerde incidenten en de regelmaat ervan komt deze uitleg echter weinig overtuigend over. Tevens dient vastgesteld te worden dat u pas op 18 mei 2016, i.e. een dag voor uw repatriëring naar Servië, in België asiel aanvroeg, ondanks dat u zich al sinds november 2015 in de Schengenzone bevond en ondanks dat u al in februari 2016 in een gesloten centrum werd opgesloten. Uw rechtvaardiging voor uw laattijdige asielaanvraag, met name dat u geen asiel wenste aan te vragen omdat u naar Turkije, waar u een verblijfstitel zou hebben, wenste teruggeleid te worden, volstaat niet. Gevraagd waarom u na uw repatriëring Servië niet onmiddellijk naar Turkije zou kunnen doorreizen, stelde u immers dat u absoluut niet naar Servië kon terugkeren omdat de Servische justitie u er zocht (CGVS, p. 3; p. 10-11; p. 16). Aangezien hierboven reeds is gebleken dat u uw problemen met de Servische justitie niet heeft aannemelijk gemaakt, heeft u uw uitleg waarom u niet vanuit Servië naar Turkije kon doorreizen evenmin aannemelijk gemaakt waardoor u evenmin uw laattijdige asielaanvraag kon rechtvaardigen. Nochtans kan van een asielzoeker, die beweert voor zijn leven te vrezen, worden verwacht dat hij zo snel als mogelijk de bescherming van de autoriteiten van wie hij bescherming verlangt inroept, hetgeen u manifest nagelaten heeft te doen. Uw houding, met name uw frequente reizen naar Servië ondanks uw beweerde jarenlange vrees en uw laattijdige asielaanvraag, kan bijgevolg slechts moeilijk in overeenstemming worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Wederom wordt hierdoor de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees in Servië vermoord te zullen worden ernstig ondermijnd.

Dit blijkt tevens uit het feit dat er geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat verschillende vrienden in uw plaats werden vermoord. Zo zijn uw verklaringen betreffende de moord op Scepanovic niet in overeenstemming te brengen met de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie. U beweerde in 2004 in de auto van Milutin Scepanovic aanwezig geweest te zijn toen hij overdag werd vermoord. Over andere aanwezigen of doden in uw auto sprak u niet (CGVS, p. 4-5). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt evenwel dat Milutin Scepanovic in 2001 rond 22 uur werd vermoord en dat hij in het bijzijn was van Gradimir Plakovic, die net als Milutin Scepanovic in de auto werd vermoord. Over de aanwezigheid van een derde persoon, zijnde u, werd in de Servische pers echter niets vermeld. Dat u de moord op uw vriend Scepanovic verkeerd in de tijd situeerde, dat u niets over een tweede moord in uw wagen vertelde en dat in de Servische pers niets vermeld werd over uw aanwezigheid, ondermijnt fundamenteel de geloofwaardigheid van uw aanwezigheid bij de moord op Scepanovic. Dat u het doelwit van de moordenaars van Scepanovic zou geweest zijn, zoals u beweerd (CGVS, p. 4), is bijgevolg eveneens ongeloofwaardig. Betreffende de twee overige moorden die u in uw entourage aanhaalde, met name de moord op Filipovic en Dunjic, slopen er tussen uw opeenvolgende verklaringen en tussen uw verklaringen en de beschikbare informatie enkele ernstige tegenstrijdigheden. Daar waar u op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde dat Filipovic in september 2013 werd vermoord en dat u hierna besloten had om Servië te verlaten (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5), zei u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal plotsklaps dat het niet de moord op Filipovic was die uw vertrek uit Servië uitlokt had, maar de moord op Dunjic. Filipovic was immers al jaren voor uw vertrek uit Servië vermoord, in 2009 of 2010 (CGVS, p. 6-7). Hiermee geconfronteerd, ontkende u uw eerder afgelegde verklaringen (CGVS, p. 20). Ook hier kan een louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen niet als een overtuigende uitleg voor een dergelijke tegenstrijdigheid worden beschouwd. De vaststelling dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over de moord die uw vertrek uit Servië zou hebben uitgelokt en waarbij u naar eigen zeggen één van de doelwitten zou geweest zijn ondermijnt op zich reeds de door u beweerde betrokkenheid bij de moorden op Filipovic en Dunjic. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat, in tegenstelling tot uw bewering dat Dunjic in de nieuwjaarsperiode van 2014 (i.e. eind 2013 of begin 2014) vermoord werd, hij pas op 15 mei 2014 werd vermoord. Indien u werkelijk in de uren voor de moord Dunjic nog gesproken zou hebben, kan in alle redelijkheid verwacht worden dat u deze moord beter in de tijd zou kunnen situeren. Dat u bij deze moord zou zijn gevisieerd, is overigens niet aannemelijk. In de Servische pers wordt immers geïnsinueerd dat een zekere Milos Delibasic het werkelijke doelwit was. Dat u het doelwit zou geweest zijn, wordt evenwel nergens vermeld. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u geenszins aannemelijk gemaakt heeft dat u in de plaats van Scepanovic, Filipovic of Dunjic vermoord had moeten worden. Aangezien u de gepleegde moorden, en meer in het bijzonder de moord op Scepanovic, uitdrukkelijk linkte aan het Servische staatsapparaat (en meer bepaald de staatsveiligheid) (CGVS, p. 5-6; p. 17), kan evenmin geloof gehecht worden aan uw bewering dat het Servische staatsapparaat u zou viseren, temeer daar u uw vrees voor het Servische staatsapparaat nergens heeft vermeld op de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS-vragenlijst, vragen 3.4 en 3.5). Hiermee geconfronteerd, repliceerde u dat u niet gevraagd werd of u de staat vreesde (CGVS, p. 17). Dit is echter geen afdoende uitleg. Op de

Dienst Vreemdelingenzaken werd u immers gevraagd nauwkeurig weer te geven waarom u bij terugkeer problemen vreesde (CGVS-vragenlijst, vraag 1).

Tot slot legde u geen enkel begin van bewijs neer van de incidenten die u in Servië zou meegemaakt hebben. Zo legde u geen bewijzen neer, noch van de verschillende schietincidenten en de bomaanslag waarvan u het slachtoffer zou zijn geworden, noch van uw eventuele betrokkenheid bij de moorden. Nochtans kan van een asielzoeker redelijkerwijs worden verwacht dat hij al deze documenten neerlegt die zijn asielrelaas enigszins kunnen staven.

Zelfs al zou er aan de schietincidenten en de bomaanslag waarvan u het slachtoffer zou zijn geworden geloof gehecht kunnen worden, dan nog blijkt uit niets dat u in Servië geen of onvoldoende beschermingsmogelijkheden zou hebben. Uit uw verklaringen blijkt immers dat alle incidenten door de politie werden onderzocht en dat alles in het werk gesteld werd om de schuldigen te vinden. U kon altijd beroep doen op de politie. Hoewel u ervoer dat er rotte appels in het politiekorps waren, oordeelde u dat de politieagenten (over het algemeen) eerlijk waren en dat de politie in Servië in zijn geheel goed functioneert. De politie kwam bij de incidenten ter plaatse en deed onder meer een plaatsonderzoek. Sommige van de politieonderzoeken namen zelfs jaren in beslag. Naar aanleiding van één van de schietincidenten, waarbij ook de later gedode Filipovic geblesseerd raakte, werd een verdachte, die politieagent was, een maand opgesloten (en dan bij gebrek aan bewijs vrijgelaten). Toen een vriend werd gekidnapt, gaf u de kidnapping aan en kon hij dankzij de interventie van politie en leger bevrijd worden. Verschillende personen waarvan u dacht dat ze u viseerden zitten tegenwoordig in de gevangenis. Overigens kan erop gewezen worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn, maar echter niet absoluut hoeft te zijn. Bescherming impliceert immers dat de personen die u belagen vervolgd en eventueel gearresteerd worden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Dat de daders van de verschillende incidenten waarvan u het slachtoffer werd door de politie niet stevast werden gevonden (of niet blijvend konden worden vastgehouden en veroordeeld), kan te wijten zijn aan verschillende oorzaken, zoals onder meer in uw geval de onbekendheid van de daders, het ontbreken van bewijs en het feit dat sommige daders voortvluchtig waren. Dat dit tevens te wijten zou zijn aan de rotte appels bij de politie, zoals u insinueerde, heeft u bovendien niet aannemelijk gemaakt. Uit uw verklaringen blijkt immers tevens dat er door de politie tegen de rotte appels opgetreden wordt. De politieagent die ervan verdacht werd verantwoordelijk te zijn voor één van de schietincidenten, werd een maand opgesloten, maar bij gebrek aan bewijs vrijgelaten. Omdat hij in een andere louche zaak betrokken was, zit hij tegenwoordig in de gevangenis. Een andere politieagent die zijn echtgenote in uw bijzijn sloeg werd veroordeeld en ontslagen. Uw eigen klachten tegen individuele politieagenten, van wie u hun disfunctioneren wenste aan te klagen, werden bovendien door de Servische autoriteiten onderzocht, maar leidden tot niets. Dit was echter te wijten aan het ontbreken van bewijsstukken tegen de betrokken politieagenten (CGVS, p. 12-16; p. 18-19). Bovenstaande vaststellingen nopen er dan ook toe te besluiten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt over onvoldoende beschermingsmogelijkheden in Servië te beschikken.

Volledigheidshalve kan hieraan nog worden toegevoegd dat uit de informatie aanwezig op het Commissariaatgeneraal blijkt dat de Servische autoriteiten en de Servische politie voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hoewel binnen de Servische politie nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, blijkt uit de geciteerde informatie dat de Servische politie beter functioneert. Hierdoor benadert ze meer de internationale maatstaven. Dat de politie beter functioneert, is onder meer het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2005, die grote organisatorische veranderingen van de politiediensten met zich meebracht. Wangedrag van politieagenten wordt niet zonder meer gedoogd. Dit blijkt eveneens uit de oprichting van een intern controleorgaan binnen de politiediensten, dat klachten behandelt die met het optreden van de politie te maken hebben. De Servische overheid wordt bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, de public relations en communicatie. Door het geheel van deze vermelde maatregelen kon de Servische politie betere resultaten voorleggen. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat, voor het geval dat de Servische politie haar werk in particuliere gevallen toch niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door de politie/ politioneel wangedrag aan te klagen. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Servië opererende autoriteiten aan alle Servische onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

Aan uw identiteit en uw nationaliteit, zoals deze uit uw paspoort blijken, wordt niet getwijfeld. Bijgevolg blijkt uit uw verklaring niet duidelijk dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/1 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen en van de materiële motiveringsplicht, minstens de mogelijkheid tot het toetsen van de materiële motiveringsplicht, voert verzoeker aan:

1. Het blijkt ontegensprekelijk dat hij aan de voorwaarden voldoet om als vluchteling te worden erkend in de zin van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.
2. De Commissaris-generaal beperkt zich in de bestreden beslissing tot zeer lichtzinnige overwegingen en het duidelijk is dat de bestreden beslissing niet naar recht werd gemotiveerd en de Commissaris-generaal tot een onredelijk besluit is gekomen.
3. Ten slotte meent verzoeker dat de Commissaris-generaal zich beperkt tot lichtzinnige overwegingen van de beslissing tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en geen onderzoek gebeurde naar artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en de motivering is afdoende. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een algemene en theoretische toelichting of het citeren van internationale bepalingen, nationale bepalingen en algemene beginselen in het verzoekschrift laat de Raad niet toe om vast te stellen dat verzoeker aanspraak kan maken op een status van internationale bescherming.

2.4. In navolging van de Commissaris-generaal kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielaanvraag. De Commissaris-generaal stelde dan ook terecht het volgende vast:

"Vooreerst kan er aan de juridische procedure tegen u geen enkel geloof gehecht worden. Wat deze procedure betreft, sloop er immers onder meer een ernstige tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen. Terwijl u op de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk aangaf dat er tegen u geen juridische procedures lopende waren (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 3.2), beweerde u op het Commissariaatgeneraal dat er wél een juridische procedure gestart was en dat de rechtbank van Belgrado een opsporingsbevel had uitgevaardigd (CGVS, p. 10-11). Hiermee geconfronteerd, zei u dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken gelijkaardige verklaringen had afgelegd als op het Commissariaat-generaal, maar dat u misschien niet goed was begrepen (CGVS, p. 11; p. 20). Een louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen kan echter niet als een afdoende uitleg worden beschouwd voor een dergelijke zware tegenstrijdigheid, temeer daar de vrees voor deze juridische

procedure tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal naar voor komt als een kernelement van uw vrees bij terugkeer naar Servië. U vreesde immers ten gevolge van het opsporingsbevel bij terugkeer naar Servië onmiddellijk opgepakt en direct erna geliquideerd te zullen worden (CGVS, p. 3; p. 19). Dat er een misverstand zou opgetreden zijn betreffende dit kernelement van uw vrees bij terugkeer naar Servië, ondanks dat, nadat u uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken had afgelegd, uw verklaringen u nogmaals werden voorgelezen waarop u de inhoud ervan voor akkoord ondertekende, is dan ook niet aannemelijk. Daarnaast bracht u betreffende deze juridische procedure niet het minste bewijs aan, hoewel er volgens u verschillende juridische documenten beschikbaar zouden zijn (CGVS, p. 11). U kreeg tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal nog een dag de tijd om juridische documenten neer te leggen. Hoewel de u toegekende termijn reeds ruimschoots werd overschreden, bracht u vooralsnog geen enkel bewijsstuk van deze juridische procedure tegen u aan. Nochtans kan van een asielzoeker redelijkerwijs verwacht worden dat hij al deze stukken aanbrengt die zijn asielrelaas enigszins ondersteunen. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u de juridische procedure die in Servië sinds april 2015 tegen u zou lopen niet aannemelijk heeft gemaakt.

Daarnaast heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u door maffiagroeperingen die in het Servische staatsysteem zijn geïnfiltreerd omwille van uw politieke profiel werd geïdoleerd.

Zo kan er allereerst geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat u lid bent geweest van Milosevic' socialistische partij. Toen er op de Dienst Vreemdelingenzaken naar uw politiek profiel (en meer bepaald uw activiteiten voor welbepaalde organisaties) en naar het verband van deze eventuele activiteiten met uw vrees bij terugkeer werd gepeild, vermeldde u noch enig lidmaatschap van welke organisatie dan ook noch een verband tussen dit lidmaatschap en uw asielrelaas (CGVS-vragenlijst, vraag 3.3). Uit uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal blijkt dan weer dat u van 1996 tot de val van Milosevic' regime lid was van zijn partij en dat dit één van de (belangrijkste) redenen was waarom u sinds de val van het regime in Servië werd geïdoleerd (CGVS, p. 3-4; p. 8-9; p. 20). Hiermee geconfronteerd, ontkende u uw eerdere verklaringen (CGVS, p. 20). Een louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen kan echter wederom niet als een afdoende uitleg in aanmerking worden genomen. Dat er aan uw politiek profiel geen geloof gehecht kan worden, blijkt tevens uit het ontbreken van enig begin van bewijs in verband met uw beweerd lidmaatschap van Milosevic' partij, hoewel hier expliciet naar gevraagd werd (CGVS, p. 12). Aangezien er aan uw bewering dat u sinds de val van het regime tot in 2014 geïdoleerd werd onder meer omdat u vroeger lid was van Milosevic' partij en aan dit motief geen geloof kan worden gehecht, komt tevens de geloofwaardigheid van de door u in deze periode ondervonden incidenten op de helling te staan.

Dat de geloofwaardigheid van de door u beweerd incidenten op de helling komt te staan, wordt bevestigd door uw houding. Hoewel u naar eigen zeggen reeds een twintigtal jaar voor uw leven vreesde (CGVS, p. 7) en hoewel u frequent reisde en er zelfs in 2013 in slaagde om voor Turkije een verblijfsvergunning (vermoedelijk geldig voor vijf jaar) te bemachtigen (CGVS, p. 2; p. 7; zie ook stempels in uw paspoort), bleef u, ondanks alle door u ondervonden incidenten, voortdurend naar Servië terugkeren. Uit uw paspoort blijkt dat u na alle moorden in uw entourage, na alle schietincidenten die u zou hebben meegemaakt en na de bomaanslag die u zou hebben overleefd nog naar Servië terugkeerde. Hiermee geconfronteerd, zei u onder meer dat u oplette en dat u hoop had (CGVS, p. 16). Gelet op de ernst van de door u beweerd incidenten en de regelmaat ervan komt deze uitleg echter weinig overtuigend over. Tevens dient vastgesteld te worden dat u pas op 18 mei 2016, i.e. een dag voor uw repatriëring naar Servië, in België asiel aanvroeg, ondanks dat u zich al sinds november 2015 in de Schengenzone bevond en ondanks dat u al in februari 2016 in een gesloten centrum werd opgesloten. Uw rechtvaardiging voor uw laattijdige asielaanvraag, met name dat u geen asiel wenste aan te vragen omdat u naar Turkije, waar u een verblijfstitel zou hebben, wenste teruggeleid te worden, volstaat niet. Gevraagd waarom u na uw repatriëring Servië niet onmiddellijk naar Turkije zou kunnen doorreizen, stelde u immers dat u absoluut niet naar Servië kon terugkeren omdat de Servische justitie u er zocht (CGVS, p. 3; p. 10-11; p. 16). Aangezien hierboven reeds is gebleken dat u uw problemen met de Servische justitie niet heeft aannemelijk gemaakt, heeft u uw uitleg waarom u niet vanuit Servië naar Turkije kon doorreizen evenmin aannemelijk gemaakt waardoor u evenmin uw laattijdige asielaanvraag kon rechtvaardigen. Nochtans kan van een asielzoeker, die beweert voor zijn leven te vrezen, worden verwacht dat hij zo snel als mogelijk de bescherming van de autoriteiten van wie hij bescherming verlangt inroept, hetgeen u manifest nagelaten heeft te doen. Uw houding, met name uw frequente reizen naar Servië ondanks uw beweerd jarenlange vrees en uw laattijdige asielaanvraag, kan bijgevolg slechts moeilijk in overeenstemming worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Wederom wordt hierdoor de geloofwaardigheid van uw beweerd vrees in Servië vermoord te zullen worden ernstig ondermijnd.

Dit blijkt tevens uit het feit dat er geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat verschillende vrienden in uw plaats werden vermoord. Zo zijn uw verklaringen betreffende de moord op Sceanovic niet in overeenstemming te brengen met de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie. U

beweerde in 2004 in de auto van Milutin Scepanovic aanwezig geweest te zijn toen hij overdag werd vermoord. Over andere aanwezigen of doden in uw auto sprak u niet (CGVS, p. 4-5). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt evenwel dat Milutin Scepanovic in 2001 rond 22 uur werd vermoord en dat hij in het bijzijn was van Gradimir Plakovic, die net als Milutin Scepanovic in de auto werd vermoord. Over de aanwezigheid van een derde persoon, zijnde u, werd in de Servische pers echter niets vermeld. Dat u de moord op uw vriend Scepanovic verkeerd in de tijd situeerde, dat u niets over een tweede moord in uw wagen vertelde en dat in de Servische pers niets vermeld werd over uw aanwezigheid, ondermijnt fundamenteel de geloofwaardigheid van uw aanwezigheid bij de moord op Scepanovic. Dat u het doelwit van de moordenaars van Scepanovic zou geweest zijn, zoals u beweerd (CGVS, p. 4), is bijgevolg eveneens ongeloofwaardig. Betreffende de twee overige moorden die u in uw entourage aanhaalde, met name de moord op Filipovic en Dunjic, slopen er tussen uw opeenvolgende verklaringen en tussen uw verklaringen en de beschikbare informatie enkele ernstige tegenstrijdigheden. Daar waar u op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde dat Filipovic in september 2013 werd vermoord en dat u hierna besloten had om Servië te verlaten (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5), zei u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal plotsklaps dat het niet de moord op Filipovic was die uw vertrek uit Servië uitgelokt had, maar de moord op Dunjic. Filipovic was immers al jaren voor uw vertrek uit Servië vermoord, in 2009 of 2010 (CGVS, p. 6-7). Hiermee geconfronteerd, ontkende u uw eerder afgelegde verklaringen (CGVS, p. 20). Ook hier kan een louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen niet als een overtuigende uitleg voor een dergelijke tegenstrijdigheid worden beschouwd. De vaststelling dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over de moord die uw vertrek uit Servië zou hebben uitgelokt en waarbij u naar eigen zeggen één van de doelwitten zou geweest zijn ondermijnt op zich reeds de door u beweerde betrokkenheid bij de moorden op Filipovic en Dunjic. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat, in tegenstelling tot uw bewering dat Dunjic in de nieuwjaarsperiode van 2014 (i.e. eind 2013 of begin 2014) vermoord werd, hij pas op 15 mei 2014 werd vermoord. Indien u werkelijk in de uren voor de moord Dunjic nog gesproken zou hebben, kan in alle redelijkheid verwacht worden dat u deze moord beter in de tijd zou kunnen situeren. Dat u bij deze moord zou zijn gevisieerd, is overigens niet aannemelijk. In de Servische pers wordt immers geïnsinueerd dat een zekere Milos Delibasic het werkelijke doelwit was. Dat u het doelwit zou geweest zijn, wordt evenwel nergens vermeld. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u geenszins aannemelijk gemaakt heeft dat u in de plaats van Scepanovic, Filipovic of Dunjic vermoord had moeten worden. Aangezien u de gepleegde moorden, en meer in het bijzonder de moord op Scepanovic, uitdrukkelijk linkte aan het Servische staatsapparaat (en meer bepaald de staatsveiligheid) (CGVS, p. 5-6; p. 17), kan evenmin geloof gehecht worden aan uw bewering dat het Servische staatsapparaat u zou viseren, temeer daar u uw vrees voor het Servische staatsapparaat nergens heeft vermeld op de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS-vragenlijst, vragen 3.4 en 3.5). Hiermee geconfronteerd, repliceerde u dat u niet gevraagd werd of u de staat vreesde (CGVS, p. 17). Dit is echter geen afdoende uitleg. Op de Dienst Vreemdelingenzaken werd u immers gevraagd nauwkeurig weer te geven waarom u bij terugkeer problemen vreesde (CGVS-vragenlijst, vraag 1).

Tot slot legde u geen enkel begin van bewijs neer van de incidenten die u in Servië zou meegemaakt hebben. Zo legde u geen bewijzen neer, noch van de verschillende schietincidenten en de bomaanslag waarvan u het slachtoffer zou zijn geworden, noch van uw eventuele betrokkenheid bij de moorden. Nochtans kan van een asielzoeker redelijkerwijs worden verwacht dat hij al deze documenten neerlegt die zijn asielrelaas enigszins kunnen staven.

Zelfs al zou er aan de schietincidenten en de bomaanslag waarvan u het slachtoffer zou zijn geworden geloof gehecht kunnen worden, dan nog blijkt uit niets dat u in Servië geen of onvoldoende beschermingsmogelijkheden zou hebben. Uit uw verklaringen blijkt immers dat alle incidenten door de politie werden onderzocht en dat alles in het werk gesteld werd om de schuldigen te vinden. U kon altijd beroep doen op de politie. Hoewel u ervoer dat er rotte appels in het politiekorps waren, oordeelde u dat de politieagenten (over het algemeen) eerlijk waren en dat de politie in Servië in zijn geheel goed functioneert. De politie kwam bij de incidenten ter plaatse en deed onder meer een plaatsonderzoek. Sommige van de politieonderzoeken namen zelfs jaren in beslag. Naar aanleiding van één van de schietincidenten, waarbij ook de later gedode Filipovic geblesseerd raakte, werd een verdachte, die politieagent was, een maand opgesloten (en dan bij gebrek aan bewijs vrijgelaten). Toen een vriend werd gekidnapt, gaf u de kidnapping aan en kon hij dankzij de interventie van politie en leger bevrijd worden. Verschillende personen waarvan u dacht dat ze u viseerden zitten tegenwoordig in de gevangenis. Overigens kan erop gewezen worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn, maar echter niet absoluut hoeft te zijn. Bescherming impliceert immers dat de personen die u belagen vervolgd en eventueel gearresteerd worden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Dat de daders van de verschillende incidenten waarvan u het slachtoffer werd door de politie niet stevast werden gevonden (of niet blijvend konden worden vastgehouden en veroordeeld), kan te wijten zijn aan

verschillende oorzaken, zoals onder meer in uw geval de onbekendheid van de daders, het ontbreken van bewijs en het feit dat sommige daders voortvluchtig waren. Dat dit tevens te wijten zou zijn aan de rotte appels bij de politie, zoals u insinueerde, heeft u bovendien niet aannemelijk gemaakt. Uit uw verklaringen blijkt immers tevens dat er door de politie tegen de rotte appels opgetreden wordt. De politieagent die ervan verdacht werd verantwoordelijk te zijn voor één van de schietincidenten, werd een maand opgesloten, maar bij gebrek aan bewijs vrijgelaten. Omdat hij in een andere louche zaak betrokken was, zit hij tegenwoordig in de gevangenis. Een andere politieagent die zijn echtgenote in uw bijzijn sloeg werd veroordeeld en ontslagen. Uw eigen klachten tegen individuele politieagenten, van wie u hun disfunctioneren wenste aan te klagen, werden bovendien door de Servische autoriteiten onderzocht, maar leidden tot niets. Dit was echter te wijten aan het ontbreken van bewijsstukken tegen de betrokken politieagenten (CGVS, p. 12-16; p. 18-19). Bovenstaande vaststellingen roepen er dan ook toe te besluiten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt over onvoldoende beschermingsmogelijkheden in Servië te beschikken.

Volledigheidshalve kan hieraan nog worden toegevoegd dat uit de informatie aanwezig op het Commissariaatgeneraal blijkt dat de Servische autoriteiten en de Servische politie voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hoewel binnen de Servische politie nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, blijkt uit de geciteerde informatie dat de Servische politie beter functioneert. Hierdoor benadert ze meer de internationale maatstaven. Dat de politie beter functioneert, is onder meer het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2005, die grote organisatorische veranderingen van de politiediensten met zich meebracht. Wangedrag van politieagenten wordt niet zonder meer gedoogd. Dit blijkt eveneens uit de oprichting van een intern controleorgaan binnen de politiediensten, dat klachten behandelt die met het optreden van de politie te maken hebben. De Servische overheid wordt bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, de public relations en communicatie. Door het geheel van deze vermelde maatregelen kon de Servische politie betere resultaten voorleggen. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat, voor het geval dat de Servische politie haar werk in particuliere gevallen toch niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door de politie/ politioneel wangedrag aan te klagen. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Servië opererende autoriteiten aan alle Servische onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

Aan uw identiteit en uw nationaliteit, zoals deze uit uw paspoort blijken, wordt niet getwijfeld."

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

Verzoeker citeert enkele passages uit het werk Vluchtelingen: een overzicht van D. Vanheule uit 1998 aangaande de betekenis van het begrip 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van artikel 1, A, (2) van de Conventie van Genève en betreft deze theorie vervolgens op zijn persoonlijke situatie. Volgens verzoeker duidt zijn vrees voor zijn leven op een bewustzijn van het risico in Servië te worden vermoord door de Servische staatsveiligheid, verantwoordelijk voor de moord op kennissen en vrienden. Hij betoogt dat hij ontegensprekelijk heeft aangetoond dat zijn leven in gevaar is naar aanleiding van de bomaanslag en dit omwille van zijn betrokkenheid in het toenmalige regime van Milosevic' Socialistische Partij. Verzoeker meent dat hij tijdens zijn gehoor coherente, aannemelijke informatie heeft gegeven omtrent de voorgehouden incidenten en bedreigingen en dat hieruit blijkt dat zijn leven in gevaar is. Hij zou terecht vrezen voor zijn leven in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst aangezien hij aldaar niet zou kunnen rekenen op bescherming. De Raad merkt op dat verzoeker, in zoverre hij zich er in bovenstaand betoog toe beperkt eerdere verklaringen te herhalen en aldus te kennen geeft zich niet te kunnen vinden in de conclusie van de Commissaris-generaal dat hieraan geen geloof kan worden gehecht, geen afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissing. Door zonder meer aan te voeren dat zijn verklaringen coherent en aannemelijk zijn en blijf geven van een gegronde vrees voor zijn leven, weerlegt noch verklaart verzoeker hogervermelde concrete en pertinente vaststellingen.

Verder laat verzoeker gelden dat de Commissaris-generaal zich voor de motivering van de bestreden beslissing heeft beperkt tot "zeer lichtzinnige overwegingen". Uit de passage waarin wordt gemotiveerd waarom geen geloof kan worden gehecht aan de juridische procedures die tegen hem lopen, noch aan

verzoekers politiek profiel, zijn problemen met de staatsveiligheid en de voorgehouden incidenten blijkt volgens verzoeker dat het gevaar in zijnen hoofde volledig onderschat wordt.

De Raad stelt vast dat verzoeker eerdere verklaringen herhaalt maar nog steeds geen voldoende concreet antwoord biedt op de vraag waarom verzoeker geloofwaardig zou zijn wat zijn asielrelaas betreft.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad merkt op dat er echter geen concrete elementen voorhanden zijn die wijzen op een dergelijk risico.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend zestien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

S. VAN CAMP